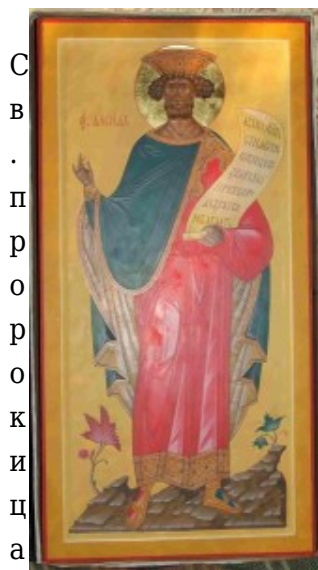

МОЛИТВИ И ПЕСНОПЕНИЯ ИЗ "ПРАВОСЛАВНОТО БОГОСЛУЖЕНИЕ"

Давид

Литургичното богослужение и живот „е покана да участваме в Божието явяване, да се озовем пред Бога в Неговата светлина и да Му служим. Това е така, защото богослужението обхваща историята на събитието и самото събитие, историята на спасението и самото спасение, възвестяването на Словото и Неговото евхаристийно явяване и осъществяване”. (1)

1. Утренното богослужение се състои от **полунощница, утрення и първи час**.

Полунощницата е служба, която се извършва посред нощ. Нашият Спасител, Господ Иисус Христос, според ап. и ев. Лука (6:12), се молил често; веднъж прекарал цяла нощ в молитва към Бога. В Деяния апостолски се споменава, че апостолите Павел и Сила в затвора се молили и славили Бога (Деян. 16:25). Първите християни, преследвани от езичниците, също се молили нощно време на Бога. Нощта била за тях най-благоприятно време за молитва. В нощната тишина и самотност те калявали и формирали чрез молитва духа си за предстоящите им подвизи при предизвиканите срещу тях гонения от езичниците.

За улеснение на християните, днес в православните храмове полунощницата се чете на разсъмване, в спомен на Христовото възкресение. Полунощницата напомня за смъртта, за часа, в който ще възкръснат мъртвите, и за Второто идване на Христа; внушава се да очакваме с бодърстване Второто пришествие Христово; възнасят се молитви за починалите. Застъпени са

50, 118, 120 и 133 псалми.

Полунощниците биват всекидневни, възкресни, съботни, празнични и пасхални.

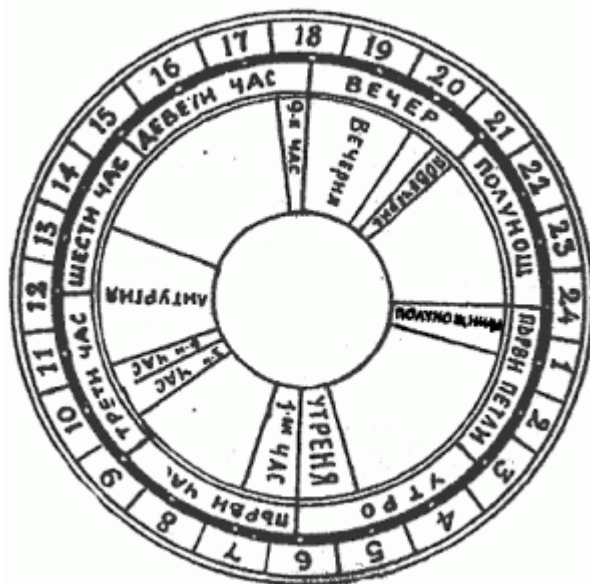
Утренята на гр. *óρθρος*, на лат. *matutinum*) е служба, която се извършва с настъпване на утрото – проί εωθιν. Характерни нейни признаци са: шестопсалмието, канонът и великото славословие. Понякога в утренното богослужение вмъкваме и полилеи, т.е. особено тържествено пеене, съставено от стиховете на 134 и 135 Давидови псалми, които започват с думите “Хвалите имя Господне”.

Вечернята и утренята служби, както споменахме и по-рано, произлязли от съкращението на древните канонически часове:

първи, трети, шести и девети часове. За иудеите утрото и вечерта били главните задължителни времена за молитва, а останалите часове се считали за свободни, т.е. били дело на личната набожност у отделния израилтянин.

От иудеите тези канонически часове преминали у християните и получили литургична обработка под влияние на монашеските обичаи.

В Апостолските постановления, в писмото на св. Василий Велики до неокесарийците и др. намираме указания, че като отделна самостоятелна служба *утренята* е съществувала още от най-древно време.

Давид

Древната утрення, според тези източници, съдържала псалми, молитви, четения и песнопения, но числото, редът и последованието на молитвите нямали още окончателна форма. Главният център, около който се е развивала тази служба, бил утренният псалом. Последният бил пренесен в утренното богослужение от ветхозаветния иудейски обичай. Сведения за това намираме в Апостолските постановления. Централният утренен псалом се

придружавал в богослужението и от други псалми, които, според древните свидетелства, стигали понякога до двадесет. В повечето, обаче, от древните църкви се употребявали до дванадесет псалми. Тези дванадесет псалми са послужили като основа за развитието на утренната в сегашната ѝ форма. Първите шест псалми образували особена част на утренното богослужение, известна под името **“шестопсалмие”**, а пък вторите шест псалми минали към вечерното богослужение.

Най-древни песни на християнския култ са псалмите. Пеенето на псалмите е било организирано в Иерусалимския храм; той се е смятал за център на еврейския култ. Главен организатор на пеенето на псалми при еврейския обряд е бил пророк и цар Давид и то преди още да е бил изграден Соломоновия храм (1 Паралип. 25:7). Соломон е заповядал да бъде продължена традицията на баща му (вж. 2 Паралип. 8:12 сл.). Малко по-късно пеенето на псалми се изпълнявало през време на Пасхалната вечеря, а тъй също и при съботните събрания в синагогата.

Шестопсалмие (гр. ексапсалми) наричаме шестте псалма (3, 37, 62, 87, 102, 142), с които започва **Утрения** и чието четене изисква от вярващите особено внимание. Както предназначеният псалом на **вечернята**, шестопсалмието на **утрения** пробужда у вярващите души дълбоко религиозни чувства и подготвя молещите се за Великата ектения. По време на шестопсалмието свещеникът чете т.н. светилни молитви.

Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение (3 пъти).

Господи, отвори устните ми, и устата ми ще възвестят Твоята хвала (2 пъти).

ПСАЛОМ 3 (Псалом на Давида, когато бягаше от сина си Авесалома.)

Господи, колко се умножиха враговете ми! Мнозина въстават против мене; мнозина казват за душата ми: за него спасение няма в Бога. Но Ти, Господи, си щит пред мене, моя слава, и Ти въздигаш главата ми. С гласа си викам към Господа, и Той ме чува от светата Си планина. Лягам, спя и ставам, защото Господ ме закриля. Няма да се уплаша от десетки хиляди люде, които отвед са се опълчили против мене. Стани, Господи! спаси ме, Боже мой! защото Ти удряш по лицето всички мои врагове и трошиш зъбите на нечестивите. От Господа е спасението. Върху Твоя народ е Твоето благословение.

ПСАЛОМ 37 Псалом Давидов. В спомен (за съботата).

Господи, в яростта Си не ме изобличавай и в гнева Си не ме наказвай, защото Твоите стрели се забиха в мене, и Твоята ръка тежи върху ми. Няма здраво място в плътта ми от Твоя гняв; няма мира в моите кости от греховете ми; защото беззаконията ми превишиха главата ми, като тежко бreme ме притиснаха, смърдят и гноясват моите рани поради безумието ми. Аз се прегърбих и съвсем се наведох, цял ден ходя натъжен; защото чреслата ми са цели възпалени, и няма здраво място в плътта ми. Изнемогах и извънмерно съм съкрушен; викам от мъките на сърцето си.

Господи, пред Тебе са всичките ми желания, и моята въздишка не е скрита от Тебе. Сърцето ми трепери; моите сили ме напуснаха, и светлината на очите ми, – и нея няма у мене. Моите приятели и моите искрени отстъпиха от раните ми, и ближните ми стоят надалеч. А които търсят душата ми, турят мрежи, и които ми желаят зло, говорят за моето загиване и всеки ден козни кроят; аз пък като глух не чувам и съм като нем, който не отваря устата си; и станах като човек, който не чува и няма в устата си отговор, защото на Тебе, Господи, се уповавам; Ти ще чуеш, Господи, Боже мой.

И аз рекох: да не възтържествуват над мене (моите врагове); когато се колебае ногата ми, те се големят над мене. Близко съм да падна, и скръбта ми е винаги пред мене. Беззаконието си съзнавам, съкрушавам се заради греха си. А моите врагове живеят и крепнат, и ония, които ме ненавиждат без вина, се умножават; и които ми връщат зло за добро, враждуват против мене, задето следвам доброто.

Не ме оставяй, Господи, Боже мой, не се отдалечавай от мене; побързай ми на помощ, Господи, Спасителю мой!

ПСАЛОМ 62

Псалом на Давида, когато беше в Иудейската пустиня.

Боже, Ти си Бог мой, Тебе търся от ранни зори; за Тебе жадува душата ми, за Тебе чезне плътта ми в земя пуста, изсъхнала и безводна, за да видя Твоята сила и Твоята слава, както Те видях в светилището: защото Твоята милост е по-добра от живота. Устата ми ще Те възхвалят. Тъй ще Те благославям в живота си; в Твое име ще дигна ръцете си. Като с тлъстина и с дървено масло се насища душата ми, и с радостен глас Те възхвалят устата ми.

Кога си спомня за Тебе на леглото си, размислям за Тебе през нощните стражи, защото Ти си моя помощ, и под сянката на Твоите криле ще се зарадвам; към Тебе се привързва душата ми, Твоята десница ме поддържа. А ония, които търсят да погубят душата ми, ще слязат в земната преизподня. Ще бъдат поразени със силата на меч; ще станат плячка на лисиците. А царят ще се зарадва в Бога, ще бъде възхвален всеки, който се кълне в него, защото ще се затворят устата на ония, които говорят неправда.

ПСАЛОМ 87

Господи, Боже на моето спасение! денем и нощем викам пред Тебе: да влезе пред Твоето лице молитвата ми; наклони ухото Си към молбата ми; защото душата ми се насити на нещастия, и животът ми се приближи до преизподнята. Аз се сравнявах с ония, които слизат в гроб; станах като човек без сила, хвърлен между мъртвите, – като убитите, които лежат в гроба, за които Ти вече си не спомняш, и които са отблъснати от Твоята ръка. Ти ме тури в подземни ров, в мрак, в бездна. Натегна върху ми Твоята ярост, и с всичките Си вълни Ти (ме) порази. Ти отдалечи от мене моите познати, направи ме отвратителен за тях; затворен съм, и не мога да изляза.

Окоето ми се умори от тъга: цял ден виках към Тебе, Господи, протягах ръце към Тебе. Нима над мъртви ще направиш чудо? Нима мъртвите ще станат и ще Те славят? Или в гроба ще бъде проповядвана Твоята милост, и Твоята истина – в мястото на тлението? Нима в тъмната ще

познат Твоите чудеса, и в земята на забравата – Твоята правда?

Но аз викам към Тебе, Господи, и сутрин рано молитвата ми Те изпреваря. Защо, Господи, отблъсваш душата ми и криеш лицето Си от мене? Аз съм нещастен и от младини се топя; нося Твоите ужаси и изнемогвам. Над мене се пренесе Твоята ярост, Твоите заплахи ме сломиха, всеки ден ме окръжават като вода: всички заедно ме обсаждат. Ти отдалечи от мене приятели и близки: моите познати се не виждат.

ПСАЛОМ 102 Псалом Давидов.

Благославяй, душо моя, Господа, и цялата моя вътрешност да благославя Неговото свето име. Благославяй, душо моя, Господа и не забравяй ни едно от Неговите благодеяния. Той прощава всички твои беззакония, изцелява всички твои недъзи; избавя от гроб твоя живот, увенчава те с милост и щедрости; насища с блага твоето желание: подновява се като на орел твоята младост. Господ дава правда и съд на всички обидени. Той показва Своите пътища Моисею, на Израилевите синове – Своите дела.

Щедър и милостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив: Той се не гневи докрай, нито се вечно сърди. Той не ни стори според нашите беззакония и не ни въздаде според нашите грехове: защото, колкото е високо небето над земята, толкова е велика милостта (на Господа) към ония, които се боят от Него; колкото е далече изток от запад, толкова е отдалечил Той от нас нашите беззакония; както баща милува синове, тъй и Господ милува ония, които Му се боят. Защото Той знае нашия състав, помни, че ние сме пръст.

Дните на човека са като трева; като полски цвят – тъй цъфти той: понесе се над него вятърът, и няма го, и мястото му вече го не познава. А милостта на Господа е отвек и довека към ония, които Му се боят, и правдата Му е върху синовете на синовете, които пазят завета Му и помнят заповедите Му, за да ги изпълняват.

Господ е поставил Своя престол на небесата, и царството Му всичко обладава. Благославяйте Господа, (всички) Ангели Негови, крепки по сила, които изпълняват Неговата дума, като слушате гласа на словото Му; благославяйте Господа, всички Негови воинства, Негови служители, които изпълняват волята Му; благославяйте Господа, всички Негови дела, по всички места на Неговото владичество. Благославяй, душо моя, Господа!

ПСАЛОМ 142 Псалом от Давида (когато беше преследван от сина си Авесалома).

Господи, чуй молитвата ми, послушай молбата ми по Твоята истина; чуй ме по Твоята правда и не влизай в съд с Твоя раб, защото пред Тебе няма да се оправдае нито един от живите. Врагът преследва душата ми, натъпка в земята живота ми, принуди ме да живея в тъма като отдавна умрелите, – и отпадна в мене духът ми, онемя в мене сърцето ми.

Спомням си за стародавните дни, размишлявам за всички Твои дела, разсъждавам за делата на Твоите ръце. Простирам към Тебе ръце; душата ми

е към Тебе като жадна земя. Чуй ме по-скоро, Господи: духът ми изнемогва; не скривай лицето Си от мене, за да се не уподобя на ония, които слизат в гроб. Дай ми да чуя рано Твоята милост, защото на Тебе се уповавам, Господи. Посочи ми (Господи) пътя, по който да вървя, защото към Тебе възнасям душата си.

Избави ме, Господи, от моите врагове: към Тебе прибягвам. Научи ме да изпълнявам Твоята воля, защото Ти си мой Бог; Твоят благ Дух да ме води в земята на правдата. Заради Твоето име, Господи, оживи ме; заради Твоята правда избави от напасть душата ми и по Твоята милост изстреби враговете ми и погуби всички, които угнетяват душата ми, защото аз съм Твой раб. Чуй ме, Господи, по Твоята правда и не влизай в съд с Твоя раб. Твоят благ Дух да ме води в земята на правдата.

Слава на Отца, и Сина и Светия Дух, и сега, и винаги и во веки веков. Амин!

Алилуя, алилуя, алилуя, слава Тебе Боже (3 пъти)! Господи помилуй (3 пъти)

Упование наше, Господи, слава на Тебе!

1. *Свещ. Мухаил Кардамакис, Православната духовност е литургична* – [http://dveri. bg /](http://dveri.bg/)
 2. <http://pravoslavieto.com> Учебник по литургия – Кратко ръководство за изучаване на православното богослужение, съставил според програмата за духовните семинарии
Архимандрит Иона
-

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 23.10.2015

На 23.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. ап. Яков брат Господен

Св. ап. Яков брат Господен

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 22.10.2015

На 22.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. равноап. Аверкий, еп. Йераполски

Житие на Св. равноап. Аверкий, еп. Йераполски

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 21.10.2015

На 21.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Иларион Мъгленски

Св. преп. Иларион Велики

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 213**, на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу*

Енорийски лист - Благовестие, брой 213

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 20.10.2015

На 20.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчк Артемий

Житие на Св. мчк Артемий

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 19.10.2015

На 19.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. преп. Иван Рилски чудотворец

Св. пророк Иоил

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 18.10.2015

На 18.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. ап. и ев. Лука

Св. мчца Злата Мъгленска

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 17.10.2015

На 17.10.2015 отбелязваме паметта на:

Св. пророк Осия

Св. пророк Осия

ЗНАЧЕНИЕТО НА БОЖИЯТ ХРАМ

1. Значението на храма Господен

Грешат тези християни, които подценяват значението на Божия храм. Той е дом Господен. Божията благодат действа навсякъде, но особено много – в храма. Храмът е видимото място, където се извършват църковните събрания. Цялата обстановка в него, украсата с икони, строгостта и благолепието, издигат душата към небесното. Образите на светците ни напомнят за техния богоподражателен живот. Запалените свещи и кандила символизират нашето молитвено горене пред Бога с пламъка на вярата. Благозвучното църковно пеене ни напомня за това, как ангелите непрестанно възпяват на небесата Бога. Църковните богослужебни книги ни напояват с духа на светостта на тези богоносни отци, които са ги написали. (1)

Ние трябва да познаваме богослужението. Трябва да знаем духа на църковните молитвословия. Какво покаяние, благоговение, смирение и святост лъхат от тях! Каква дълбочина на истинско богословие имат те! Не е възможно да се научим правилно да се молим, ако не познаваме духа и съдържанието на църковните молитви. Грешат тези християни, които мислят, че могат сами

да се молят вкъщи, без да четат от църковните молитвени книги и без да участват в богослужението. Това е все едно някое дете да си каже: „Мога да науча математиката сам, без да чета учебниците и без да ходя на училище“. (1)

Свещениците са Божии служители. Всеки християнин трябва да има почително отношение към тях, заради свещения им сан. Днес мнозина се съблазняват, като видят някой свещеник да съгрешава и го осъждат. Това е неправилно. Правилно е да осъждаме себе си, а

не другите. А обикновено се получава точно обратно: ние сме крайно снизходителни към своите нравствени немощи, но строго съдим греховете на ближните, особено на свещениците. Нима ще отговаряме пред Бога за греховете на свещеника? Той също е човек като нас.

Божията благодат в църковните тайнства се дава на вярващите независимо от нравствените немощи на свещеника. (1)

2. Истинската Църква е една

„Истинската църква, истински древната – е една... Защото както е един Бог и един Господ, така и истинското достойнство се изразява с единството в образа на едното Начало. Така, едната Църква, която ересите се опитват да разсекат на много части, се уподобява (с единството). на природата на Единия. Ние наричаме древната католическа (съборна) Църква една по нейното същество, по понятието за нея, по началото и Вселенска, универсална, повсеместна, съборна. (Така се нарича православната църква в Никео-Константинополския символ на вярата и “Православното изповедание” -Послание на Източните патриарси от 1723 год.). Не бива да се бърка с римокатолическа. превъзходството ѝ.” – Свети Климент Александрийски. (2)

3. Истинската Църква е света и се управлява от благодатта на Всесветия Дух

„Църквата е общество на православно вярващи и кръстени в Иисуса Христа, от Него Самия основано непосредствено и посредством Светите Апостоли, от Него Самия оживявано и водено към вечния живот: видимо – чрез духовните пастири, чрез учението, свещенодействията и управлението, и наред с това невидимо – чрез вседействащата благодат на Всесветия Дух.“ Митрополит Московски Макарий. (2)

„Светата Съборна Църква повсеместно и в пълнота преподава цялото това учение, което трябва да знаят хората, учението за видимите и невидимите неща, небесни и земни, тя довежда целия човешки род при истинската вяра, тя повсеместно лекува и изцелява всякакви грехове, има в себе си всякое съвършенство, в делата, словата и

всички духовни дарове... Тя единствена в целия свят има безпределна сила. В нея ние, приемайки наставленията и водейки добър живот, ще получим Царството Небесно и ще наследим вечния живот.“- Свети Кирил Иерусалимски. (2)

4. Истинската Църква е съборна

„Църквата се нарича Съборна (В българския превод на Никео-Константинополския символ на вярата (в деветия член). е употребена думата “вселенска”. Бел. ред.) затова, защото се намира по цялата Вселена от единия край на земята до другия.“- Свети Кирил Иерусалимски . (2)

„Църквата е една по цялата земя море -затова ние казваме в молитвата: за едната Света Съборна Апостолска Църква, която е от единия край на вселената до другия.“ -Блажени Теодорит. (2)

5. Истинската Църква е апостолска

„В онази Църква трябва да пребиваваме, която, бидейки основана от апостолите,

съществува дори до ден днешен.“ – Блажени Иероним. (2)

„Не трябва при други да търсим истината, която лесно можем да намерим в Църквата: защото

в нея апостолите в пълнота са вложили всичко, което принадлежи на истината, така че всеки желаещ може да приема от нея напитката на живота.“ -Св. Иринеи Лионски. (2)

6. Истинската Църква е православната

„Православието е истинско Богопознание и Богопочитание, православие е поклонение на Бога с Дух и Истина, православие е прославяне на Бога с истинското Му познание и поклонение Нему, православие е прослава на Бога от човека, истински Божи служител, чрез даруване нему на благодатта на Всесветия Дух. Духът е славата на християните. Където няма Духа, там няма православие. Православие е учение за Светия Дух, дадено от Бога за спасение на хората. „Който иска да се спаси, трябва преди всичко да пази съборната вяра, а който не я съблюдава цяла и непорочна освен всяческото недоумение, во веки ще погине“, казва Атанасий Велики.“ - Светител Игнатий (Брянчанинов). (2)

„Светата Православна Църква е съкровищница на богатата на спасението. Каквото

и да ти трябва за спасението, всичко ще намериш в нея и само в нея. Извън нея и Сам

Господ не дава тези блага. Така е благоволил да установи Самият Той. Като глава на

Църквата Той действа за нашето спасение не по друг начин освен чрез това Свое тяло.

Недей да търсиш друг достъп до съкровищата Му. Такъв няма.

Господ Спасител като ипостасна Премъдрост е донесъл в Самия Себе Си на земята. В християнската догматика – Едно от лицата на Светата Троица, имащо свои лични (ипостасни). свойства. (Бел. ред.) Триипостасното Божество, цялата спасителна премъдрост. Но не я е задържал съкровена в Самия Себе си, а отначало я е преподал на Апостолите, като им е

заповядал да я преподават и на всички вярващи, говорещи на всички езици! Апостолите я предали на целия сонм вярващи, заповядвайки на приемниците си да я пазят. И Църквата стана стълб и крепилото на истината, която, след като се възцарила в нея, пребивава в нея и ще пребивава до края на вековете. Искаш ли да познаеш тази премъдрост?

Иди в православната Църква, вярна пазителка на всичко, предадено от апостолите – и там се поучи на нея.“ – Светител Теофан Затворник. (2)

„Премилосърдният Бог спасява душите на православните християни с православна вяра, добри дела и чрез своята благодат. Православната вяра е тази, която се съдържа в едната Света и апостолска Църква, и без тази вяра не е възможно да се спаси който и да било. Добрите дела са евангелските заповеди, без които, както и без православната вяра, също не е възможно никой да се спаси, православната вяра без добри дела е мъртва и добрите дела без православна вяра също са мъртви. Онзи, който иска да се спаси, трябва да съчетае и едното, и другото и по такъв начин с благодатта на Христа, Който е казал: „Без Мене не можете да вършите нищо“, да

постигне спасението.“ -Преподобни Паисий Величковски. (2)

„Познаването на учението на Православната Църква е най-нужното познание за всеки православен християнин и трябва да продължава през целия му живот.“

„В Православната Църква се преподава същото онова учение, което е открито от Бога и в свещените книги на Стария и Новия Завет, и в Священото Предание, което е разкрито и изяснено от Светите отци на Църквата на седемте вселенски и деветте поместни събора и което винаги и неизменно е пазела и досега пази само Православната Църква в цялата му чистота и неповреденост“. (2)

7. Защо толкова много обреди и чинодействия и правила в Църквата се почитат като дадени от Бога, макар че не са споменати в Священото Писание

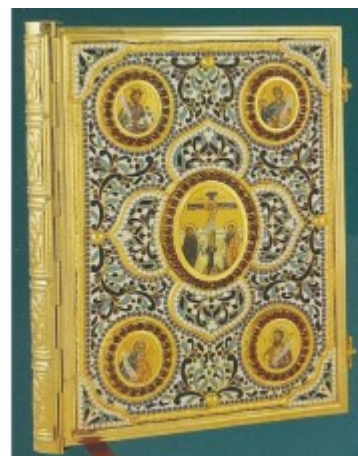
„Външните чинодействия на Църквата в главните и съществениите си черти са установени от Апостолите, а са допълнени и приведени в настоящия им вид от Църквата чрез Светите отци по внушение на Духа Свети и под ръководството на Господа Спасителя, Който е глава на Църквата...“ – Светител Теофан Затворник.

„Не всичко са предали Апостолите чрез Писанието, а много са предали без Писанието, но и едното, и другото са еднакво достойни за вярата, затова ние смятаме достойно за вярата и Преданието, ако има Предание – не търси нищо повече.“- Свети Иоан Златоуст.

„От запазените в Църквата догмати и проповеди някои имаме от писмено наставление, а някои сме приели от Апостолското предание, по приемственост, тайно; и едното, и другото имат еднаква сила за благочестие... защото, ако решим да отхвърляме неписаните обичаи, като уж нямащи голяма сила, непременно ще повредим Евангелието в главните неща или нещо повече -от евангелската проповед ще оставим само едно празно име.“- Светител Василий Велики.

„Бог е поверил на Църквата Своето откровение, съдържащо се в както в Священото Писание, така и в Священото Предание, затова за Божествени източници на християнското учение за вярата несъмнено се признават само онези, които тя приема.

„Аз не бих повярвал в Евангелието – казва блаженият Августин, – ако не беше ме убедил гласът на съборната Църква.“ Приела от Господа Иисуса Христа и Светаго Духа откровението, Църквата го пази цяло и невредимо, на нея ѝ е предаден смисълът му, тя е едновременно непогрешима негова тълкувателка от началото на своето установление и ще пребъде такава до края на вековете, защото вселенската църква никога не е говорила и не говори сама, а само от Духа Божии, Който тя непрестанно притежава, притежавала е и ще има за свой учител до края на вековете (Иоан 14:16-17, 26). Важността на Преданието се основава единствено на авторитета на Църквата“ (VI Вселенски събор, пр. 12).

ЗНАКО

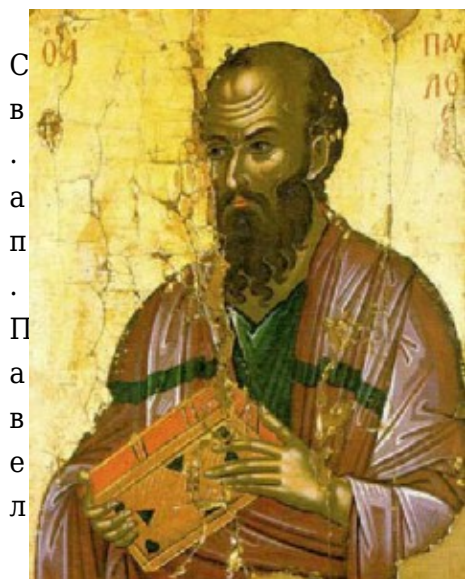
„Вярваме, пишат Източните патриарси, че Божественото и Свещено Писание е внушено от Бога, затова сме длъжни да му вярваме непрекословно и при това не някак по своему, а именно така, както го е разяснила и предала Католичната Църква. Защото и суетното мъдруване на еретиците приема Божественото Писание, само че го тълкува превратно... Затова ние вярваме, че свидетелството на Католичната Църква има не по-малка сила от Божественото Писание. Понеже виновник за едното и за другото е единият и същ Свети Дух, все едно е дали да се учим от Писанието или от вселенската Църква. Човек, който говори сам от себе си, може да греши, да се лъже и да лъже другите, но вселенската Църква, понеже не е говорила и не говори от себе си, а от Духа Божи - когото непрестанно има и ще има за свой Учител до века, - никак не може да греши, нито да лъже, нито да се лъже, но подобно на Божественото Писание е непогрешима и е важна винаги“.(3)

„Самото Свето Писание внушава да пазим преданията: „И тъй, братя -пише Апостолът до солуняните, -стойте и дръжте преданията, които научихте било чрез наше слово, било чрез наше послание“(2 Сол. 2:15).

„Пази онова, що ти е предадено - пише Апостолът до Тимотея, - и се отвърщай от скверното празнодумство и от възраженията на лъжовната наука“(1 Тим. 6:20).

„Похвалявам ви, братя, - пише Апостолът до коринтяните, - че ме помните за всичко и държите преданията тъй, както съм ви ги предал“(1 Кор. 11:2).

Преданията като източник и основание на истинското християнско учение постоянно посочват и творенията на Отците. Свети Епифаний пише: „Трябва да държим и преданието, защото е невъзможно да се получи всичко в писанията: Светите Апостоли едно са оставили в писанието, друго - в Преданието.“

По такъв начин и от правилата и определенията на Светите поместни и Вселенски събори ясно може да се види, че те имат за основа Преданието на Църквата и на него се осланят относно и стините на вярата и на християнския живот, и обредите и тайнствата, и относно самото Писание и разбирането на смисъла му и неизменното пазене отначало на Преданията са смятали са свое най-свято задължение. Следването на учението на Светите отци и Преданието на съборната Църква са почитали като шестване по царския път. Те направо са казвали на

съборите: „Нека да пазим древните обичаи, древните Предания, да пазим древния закон и правила да не се въвеждат в Църквата новости пряко писанията и църковните Предания.“ „Пазим без нововъведения -са писали Отците на VII Вселенски събор -всичко чрез Писанието и без Писанието установените за нас църковни Предания“ .

1. Йеромонах Йоан Филипов, Християнство и смисъл на човешкия живот
 2. Архимандрит Лазар, Какво е необходимо да знае съвременния православен християнин
-